1 Cronici - Comentarii W. McDonald

A. De la Adam la Avraam

Cartea Geneza pare să fi fost sursa acestor genealogii. Versetele 1-4 ne aduc înapoi la Geneza 5 (Adam la Noe). Versetele 5-23 ni-i prezintă pe descendenţii lui Noe, aşa cum sunt aceştia consemnaţi la Geneza 10. Iar de la Geneza 11 urmează genealogia lui Avraam (v. 24-27).

B. De la Avraam la Israel

Descendenţii biologici ai lui Avraam, enumeraţi la Geneza 25, sunt prezentaţi în versetele 28-33. Descendenţii lui Isaac, fiul făgăduinţei, sunt prezentaţi în continuare, Esau, de la Geneza 36, este menţionat în versetele 35-54, pregătind astfel terenul pentru descendenţii lui Iacob (Israel). Capitolele 2 la 9 prezintă urmaşii lui Israel. Aici, în primul capitol, cronicarul îngustează optica de la Adam, tatăl omenirii, la Iacob, tatăl celor douăsprezece triburi ale lui Israel. Apoi el eliberează scena de orice alte elemente, pentru a se ocupa exclusiv de poporul ales. Tot aici avem obârşia spiţei mesianice (cf. Luca 3:34-38).

ADAM

NOE

IAFET SEM HAM

AVRAAM

ISMAEL ISAAC

ESAU IACOB

1. Iuda

Iuda a fost căpetenia celui mai mare dintre triburile lui Israel, asupra căruia au fost îndreptate cele mai multe binecuvântări şi făgăduinţe, ceea ce explică faptul că e prima din lista genealogiilor, în ordinea tratării (2:3-4:23). Genealogiile a doi dintre descendenţii lui Iuda sunt tratate mai pe larg - Caleb: 2.18-20, 42-55 (acesta nu e Caleb de la Numeri 13; vezi 4.15), şi David: 3:1-24.

De-a lungul genealogiilor găsim presărate mai multe note istorice, acestea fiind momente de interes din vederea panoramică a istoriei poporului Israel asupra cărora Duhul Sfânt a dorit să ne atragă atenţia. În genealogiile lui Iuda, relaţiile lui Dumnezeu cu doi oameni răi şi binecuvântările revărsate de El asupra unui

om neprihănit sunt de asemenea scoase în evidenţă pentru noi.

,,Er, întâiul născut al lui Iuda, a fost rău în ochii Domnului, drept care El l-a omorât". Er a fost odrasla rezultată din căsătoria lui Iuda cu canaanita Şua (Genesa 38:1-10). Nu ni se spune ce a făcut acesta, decât că a fost rău în ochii Domnului. Răutatea lui l-a costat privilegiile ce i s-ar fi cuvenit, în mod normal, ca întâi-născut, el pierzând şi locul în spiţa mesianică şi, în cele din urmă, chiar viaţa. Numele său a devenit o pată asupra arborelui genealogic al tuturor generaţiilor familiei. Bine ar fi ca oamenii să ia aminte cu toată seriozitatea la consecinţele răului, înainte de a fi prea târziu. „Fiindcă făcătorii de rele vor fi nimiciţi, dar cei ce nădăjduiesc în Domnul vor stăpâni pământul" (Psalmul 37:9).

Se prezintă genealogiile fiilor lui Iuda

Istoria lui Acar (Acan) se găseşte la Iosua 7. Acesta „a văzut," ,,a lăcomit," şi „a luat" (Iosua 7:21) lucrurile interzise din cetatea Ierihon. El a adus necaz Israelului, deoarece din cauza păcatului său, treizeci şi şase de bărbaţi au murit în atacul eşuat asupra cetăţii Ai. El a fost singularizat de Domnul, atât el, cât şi familia sa fiind executaţi.

Se prezintă genealogiile fiilor lui Iuda.

Se prezintă genealogiile fiilor lui Iuda.

Se prezintă genealogiile fiilor lui Iuda.

„Iabez a fost mai onorabil decât fraţii săi". Iată un om care avea o concepţie mai cuprinzătoare despre Dumnezeu, care L-a onorat, căutând binecuvântarea Sa. Iabez a fost un om al credinţei şi Domnul a luat act de acest lucru. „Fără credinţă este cu neputinţă să-I fim plăcuţi, căci cel care vine la Dumnezeu trebuie să creadă că El este şi că răsplăteşte pe cei care-L caută cu sârguinţă" (Evrei 11:16). Ironside comentează pe această temă:

Rugăciunea sa e alcătuită din patru puncte. „Binecuvântează-mă, într-adevăr." Adică: „Dăruieşte-mi fericirea adevărată." Aceasta poate fi găsită doar în măsura în care cineva ajunge să umble cu Dumnezeu. „Lărgeşte-mi hotarele." El nu s-a mulţumit cu ceea ce a avut, ci a dorit să se bucure într-o măsură mai mare de moştenirea Domnului. „Mâna Ta să fie cu mine!" El s-a bizuit pe Domnul, crezând că El îl va ocroti cu mâna Sa. Şi, în fine, Iabez s-a rugat: „Fereşte-mă de rău, pentru ca să nu mă întristeze." Păcatul este singurul lucru care-l văduveşte pe copilul lui Dumnezeu de bucuria sa în Domnul.

Iabez a căutat şi căutarea i-a fost răsplătită, întărească-ne Domnul şi pe noi, ca sa-i urmăm exemplul!

Se prezintă genealogiile fiilor lui Iuda.

Bitia este una din puţinele femei menţionată în cadrul genealogiilor. Ea a fost fiica lui Faraon, dar iată că acum trăia în mijlocul poporului ales. Numele ei înseamnă fiica lui Iehova.

Înainte de a merge mai departe, trebuie sa menţionăm o discrepanţă. La 2:15 David este numit fiul al şaptelea al lui Iese, pe când la 1 Samuel 16:10, 11 şi la 17:12 se spune că a fost al optulea fiu al tatălui sau. Probabil că unul din fiii lui Iese (Isai) a murit fără să fi avut copii sau înainte de a se fi căsătorit, drept care nu este inclus de cronicar în genealogie.

Se prezintă genealogiile fiilor lui Iuda.

2. Simeon

Simeon, al doilea fiu al lui Iacob în ordinea naşterii este prezentat în continuare, probabil din pricina relaţiilor apropiate pe care le-a avut cu tribul Iuda. Partea primită de Simeon în Pământul Făgăduinţei a fost amplasată în interiorul teritoriului lui Iuda (Iosua 19:9). Cetăţile enumerate la 4:28-33 au fost moştenirea lor. Dar, mai târziu, în cursul istoriei poporului ales, tribul Simeon a obţinut teritorii suplimentare, în urma unor misiuni militare de cucerire.

Capitolul 5 se ocupă de triburile cisior-daniene Ruben, Gad şi jumătatea tribului Manase. Foarte puţin spaţiu le este acordat acestor triburi. Ele au fost primele care au fost duse în captivitate (5:26).

Versetele 1 şi 2 explică de ce au fost date binecuvântarea şi dreptul de întâi-născut altor triburi, iar nu rubeniţilor. Când Iacob i-a binecuvântat pe copiii săi înainte de a muri (Geneza 49), a remarcat răutatea lui Ruben (Geneza 35:22) şi l-a deposedat de preeminenţa ce i s-ar fi cuvenit în virtutea faptului că era întâiul-născut. Astfel partea dublă de moştenire ce se cuvenea întâiului-născut a fost dată lui Iosif (respectiv fiilor săi, Efraim şi Manase), iar în ce priveşte rolul de conducător, partea dublă a fost acordată lui Iuda.

Se prezintă genealogiile fiilor lui Ruben

Se prezintă genealogiile fiilor lui Gad

Se prezintă faptele fiilor lui Ruben, Gad şi a unei jumătăţi a tribului lui Manase. Ni se oferă o scurtă relatare despre soarta acestor triburi, împreună ele au reuşit să-i învingă pe Hagariţi (ismaeliţi) (v. 10, 19-22). Cu o armată relativ mică de numai 44760 de oameni, ei au învins forţele inamice numeric superioare. Ei s-au încrezut în Dumnezeul lor (v. 20) şi El le-a dăruit biruinţă şi prada bogată (v. 21).

Se prezintă liderii jumătăţii de trib a lui Manase

Fiind în permanenţă expuşi influenţei popoarelor idolatre din jurul lor, curând ei au început să se dedea la idolatrie, curvind cu zeii popoarelor din partea locului, pe care Dumnezeu îi nimicise dinaintea lor (v. 25). Ei s-au îndreptat către dumnezeii care n-au fost în stare să-i salveze pe ismaeliţi, dând uitării pe adevăratul Dumnezeu în a cărui tărie obţinuseră ei victoriile lor militare. Prin urmare, Dumnezeu i-a dat în mâna regelui asirienilor, care i-a dus în captivitate.

4. Levi

Capitolul acesta se ocupă de fiii lui Levi, descendenţii celui de-al treilea fiu al lui Iacob, în ordinea naşterii. Versetele 1-15 şi 49-53 se ocupă de cea mai renumită familie din acest trib: familia lui Aaron. Funcţia de mare preot fusese încredinţată lui Aaron şi fiilor săi, de unde şi importanţa stabilirii unei genealogii exacte a acestei familii, de la Aaron la captivitate.

Samuel (v. 28) fiul lui Elcana (v. 27) a fost un mare profet şi ultimul judecător în Israel înainte ca Saul să devină primul rege al său. Slujba sa este descrisă în cartea 1Samuel.

Levi a avut trei fii: Gherşom, Cohat (Chehat) şi Merari. Genealogiile lor sunt prezentate în versetele 16-30. Versetele 31-48 conţin trei genealogii: Heman, un cohatit (v. 33-38); Asaf, un gherşomit (v. 39-43); şi Etan, un merarit (v. 44-47). Aceştia au fost „maeştrii muzicieni" pe care David i-a numit să slujească înaintea Domnului (v. 31, 32).

Probabil Heman a fost autorul Psalmului 88. El era descendent al profetului Samuel. Unii psalmi poartă numele lui Asaf. De pildă, Psalmul 50 şi psalmii 73-83. S-ar putea ca Etan să fi fost autorul Psalmului 89.

Restul capitolului este o enumerare a cetăţilor şi terenurilor publice date leviţilor de către celelalte triburi. Asta s-a făcut în conformitate cu porunca data de Dumnezeu prin Moise (Numeri 35:1-8). Porunca a fost adusă la îndeplinire sub supravegherea lui Iosua (Iosua 21).

5. Isahar

Se prezintă genealogiile fiilor lui Isahar. Aceste genealogii nu sunt chiar atât de complete ca cele ale lui Iuda sau Levi, poate pentru că în cazul lor nu avem de a face nici cu tronul, nici cu preoţia.

6. Beniamin

Deşi tribul Beniamin fusese redus cândva la doar 600 de bărbaţi, din pricina marii nechibzuinţe de care a dat dovadă (Judecători 20), se pare că el s-a refăcut atât demografic, cât şi geografic. Descendenţii lui Beniamin sunt enumeraţi din nou în capitolul 8. Aici în capitolul 7 accentul cade pe Beniamin în relaţie cu poporul, pe când în capitolul următor accentul cade pe Beniamin în relaţie cu Saul şi Ierusalim. Aceste genealogii nu sunt chiar atât de complete ca cele ale lui Iuda sau Levi, poate pentru că în cazul lor nu avem de a face nici cu tronul, nici cu preoţia.

Cei patru fii ai lui Neftali sunt numiţi fiii Bilhei deoarece ea a fost mama lui Neftali. Se trece apoi peste ceilalţi descendenţi.(Iahziel şi Şalum ilustrează nume ce sunt puţin diferite de grafia în care le găsim în Geneza (Iahzeel şi Şillem în Geneza 46:24; cf. nota de subsol a ediţiei NKJV).)

8. Jumătatea tribului Manase pe malul de vest al Iordanului

Descendenţii lui Manase care trăiau pe malul de est al Iordanului, în Ghilead şi Başan, au fost consemnaţi în 5:23,24. Pasajul de faţă se ocupă de jumătatea tribului Manase care s-a stabilit în Canaan, pe malul de vest al râului Iordan.

Un descendent al lui Manase care iese în evidenţă în cadrul genealogiei este Ţelofhad (Zelofhad), care a avut doar fiice. Ele sunt numite la Iosua 17:3 şi pomenite pentru că au avut curajul să reclame moştenirea pe care Domnul o promisese femeilor în cazuri de acest fel (vezi Numeri 27:1-11). Evreicele deţineau drepturi, într-o perioadă în care cele mai multe femei păgâne nu aveau aproape nici un drept.

9. Efraim

Scriitorul se ocupă apoi mai pe larg de tribul Efraim, pentru a urmări spiţa lui Iosua, cel mai renumit efraimit în istoria antică. Oamenii care săvârşesc fapte de vitejie pentru Dumnezeu aduc cinste familiilor lor, fiind pomeniţi şi reliefaţi ca pilde vrednice de urmat pentru generaţiile viitoare.

10. Aşer

Cei patru fii ai lui Aşer şi sora lor Sera coincid cu lista din Geneza 46:17. Descendenţii lor au fost oameni aleşi, oameni viteji, lideri cu vază.

11. Beniamin

Beniamin, Iuda şi câţiva locuitori din triburile lui Simeon şi Levi au alcătuit regatul de sud, care a fost dus în captivitatea babiloneană. Cei mai mulţi israeliţi care au revenit în Iuda sub conducerea lui Neemia proveneau din aceste triburi, de unde şi spaţiul mai mare ce li se acordă în cadrul acestor genealogii.

Beniamiţii sunt discutaţi aici mai aprofundat decât la 7:6-12. Când comparăm cele două liste, precum şi cele de la Geneza 46:21 şi Numeri 26:38-41, trebuie să ţinem seama de următoarele principii, pentru a înţelege aparentele discrepanţe:

1. Unii oameni au avut mai multe nume.

2. Ortografia unora dintre nume s-a modificat în decursul anilor.

3. Unele nume sunt omise deoarece oamenii au murit de timpuriu sau nu au avut copii.

4. Cuvântul tradus prin fiu (ben) poate însemna: fiu, nepot, strănepot, etc.

5. Unele nume sunt omise deoarece nu slujesc scopurile cronicarului.

Saul, un beniamit, a fost primul rege al Israelului. Genealogia sa este prezentată aici şi la 9:35-44. Numai descendenţii fiului său Ionatan, prietenul lui David, sunt menţionaţi aici. Merib-Baai (v. 34) este un alt nume pe care l-a avut Mefiboşet.(Vocabula „boşet" din numele lui Mefiboşet (cf. Işboşet) înseamnă „ruşine". În loc să menţioneze numele unei zeităţi păgâne (în cazul de faţă Baal), evreii evlavioşi Îl înlocuiau cu această expresie de înfierare a idolatriei)

Genealogiile lui Dan şi Zabulon nu sunt prezentate. (Dan e omis şi din alte porţiuni ale Scripturii mai ales din Apocalipsa 7.)

D. Cei reveniţi din Captivitate

Versetele 2-9 menţionează în treacăt pe unii dintre fiii lui Iuda şi Beniamin care au revenit la Ierusalim, fruntaşi în casa tatălui lor (v. 9). Versetele 10-13 îi menţionează pe preoţi, pe când versetele 14-34 îi menţionează pe alţi leviţi care au revenit din captivitate, descriind totodată şi unele din atribuţiile lor. O altă listă a celor care au revenit din Exil se găseşte în cartea Neemia la capitolul 11.

E. Genealogia lui Saul

Ultimele zece versete din capitolul 9, care sunt, practic, identice cu 8:29-40, ne prezintă spiţa lui Saul şi pregătesc scena pentru partea istorică din cuprinsul cărţii 1Cronici (cap. 10-29). Istoria lui Saul este consemnată la 1Samuel 9-31.

II. MOARTEA LUI SAUL

O relatare paralelă a morţii lui Saul şi a fiilor săi se găseşte la 1 Samuel 31:1-13.

C. H. Spurgeon comentează pe marginea versetului 5: Deşi condamnăm vehement actul de sinucidere, nu putem să nu admirăm credincioşia purtătorului de arme al lui Saul, care a rămas credincios până la moarte. El nu putut concepe să supravieţuiască stăpânului său. Va trăi sau va muri omul acesta pentru Saul? Îl vom trăda noi oare pe stăpânul nostru regal, Isus Domnul?

În legătură cu moartea lui Saul, trebuie să remarcăm câteva lucruri. „Toată casa lui a murit împreună" (v. 6) se referă doar la cei care au luptat alături de Saul (1 Samuel 31:6). Saul a avut şi alţi fii care nu au fost ucişi de filisteni (v. 13, 14; 2 Samuel 2:8; 21:1-9). Dar chiar şi aceştia nu au scăpat în cele din urmă de soarta ce se abătuse asupra tatălui lor (2 Samuel 21.1-8).

La auzul veştii despre moartea lui Saul şi a fiilor săi, vitejii din Iabeş Ghilead au mers toată noaptea în pas de marş, pentru a recupera trupurile lor neînsufleţite de la filisteni, înhumându-le apoi osemintele şi postind şapte zile. Anterior Saul salvase cetatea lor de Amonitul Nahaş (1Samuel 11); vitejii aceştia nu au uitat această faptă de mărinimie săvârşită de Saul.

Versetele acestea ne oferă două motive pentru moartea lui Saul: El nu a păzit cuvântul Domnului (vezi 1Samuel 13 şi 15) şi a consultat pe cei care cheamă morţii (vezi 1 Samuel 28).

Această succintă relatare despre Saul pregăteşte terenul pentru istoria lui David, cel ales de Dumnezeu pentru a domni peste poporul Său, Israel.

1. Vitejii lui David

Cronici nu menţionează scurta şi nereuşita domnie a lui Işboşet (2 Samuel 2-4), ci trece direct la încoronarea lui David la Hebron (cf. 2Samuel 5).

Prima măsură luată de David a fost să-şi asigure o capitală. Versetele acestea ne spun cum a fost cucerit Ierusalimul (cf. 2Samuel 5:6-10).

Nepotul lui David, Ioab, fiul Ţeruiei, era de asemenea comandantul oştirii sale. Ioab a dat dovadă de mare curaj şi iniţiativă în capturarea cetăţii Ierusalim. Potrivit promisiunii lui David, el a fost făcut şeful oştirilor Israelului. Deşi era un luptător neînfricat, Ioab a fost un om necruţător, al cărui nume nu este pomenit în lista vitejilor lui David, poate din pricina caracterului său lipsit de scrupule.

Lista aceasta cu luptătorii lui David este aşezată la începutul domniei sale. La 2 Samuel 23 găsim o listă similară, dar plasată la sfârşitul domniei sale. Aceşti viteji i s-au alăturat lui David în diverse momente din cariera sa. Unii i s-au alăturat când David s-a ascuns în peştera Adulam (v. 15-19). Alţii i s-au alăturat când era la Ţiclag (12:1-22). Şi în sfârşit alţii au venit la el când s-a aflat la Hebron (12:23-40).

În continuare ne este prezentată o listă cu unii din vitejii lui David şi câteva dintre faptele lor de vitejie.

Iaşobeam: Acest viteaz a înfrânt, de unul singur, trei sute de oameni, doar cu o suliţă. Dumnezeu i-a dăruit o biruinţă supranaturală împotriva duşmanilor Israelului. Oameni viteji pot înfăptui şi astăzi fapte ieşite din comun pentru Dumnezeu, când se încred în El şi nu cad de oboseală în lupta împotriva vrăjmaşului sufletelor omeneşti.

Eleazar fiul lui Dodo: Notaţi mai întâi că acesta era „cu David", adică îi era fidel lui David, rămânând cu el când toţi ceilalţi fugiseră. Şi pentru ce şi-a pus viaţa în joc? Pentru un ogor de orz! Ceea ce era în joc era principiul, nu proprietatea! Pământul era al lui Israel, în temeiul făgăduinţei, iar filistenii nu trebuiau să primească nici o palmă din acest pământ! Astăzi creştinii trebuie să-şi dea seama că sunt ai lui Dumnezeu şi să nu permită Satanei nici un punct de sprijin în viaţa lor, chiar în chestiuni aparent lipsite de importanţă.

Cei trei oameni de la Adulam: Aceştia au stat alături de David în marea lui strâmtorare, ştiind care este dorul inimii lui. Ei şi-au riscat viaţa pentru a-i aduce lui David apă de la fântâna Betleemului, pentru ca David să-şi răcorească duhul. Au făcut asta nu pentru onoarea pe care ar fi primit-o, deoarece numele lor nu sunt pomenite, ci pentru plăcerea pe care ştiau că i-o vor face lui David. Unde sunt bărbaţii şi femeile din vremea de acum care stau atât de aproape de Domnul Isus încât îi cunosc dorul inimii? Unde sunt bărbaţii şi femeile care vor risca totul pentru a-l răcori sufletul, aducându-l o gură de apă de pe vreun câmp de misiune nevoiaş? Cei care fac acest lucru vor fi negreşit înregistraţi printre vitejii Săi.

Abişai, fratele lui Ioab, a fost cel mai onorabil dintre cei trei fraţi.(în versiunea siriacă, găsim termenul „treizeci")

Scriptura ne spune că Abişai a fost un om cu totul devotat lui David. A pătruns alături de David în tabăra lui Saul (1 Samuel 26), a stat alături de el când David a fugit din Ierusalim, în timpul revoltei lui Absalom (2Samuel 16), a înăbuşit revolta lui Şeba (2Samuel 20), l-a salvat pe David de uriaşul Işbi-Benob (2Samuel 21) şi în multe alte aspecte l-a slujit pe rege cu credincioşie (2Samuel 10, 18;1Cronici 18). Vitejia pornită din altruism, însoţită de slujire plină de credincioşie au darul de a face din oricine posedă aceste calităţi un prieten de nădejde şi un slujitor încercat al Regelui regilor.

Benaia: Tatăl său era preot (1Cronici 27:5) şi om viteaz. El a fost căpetenia gărzii personale a lui David. Puţine din faptele sale de vitejie sunt enumerate aici. Ulterior l-a înlocuit pe Ioab în funcţia de comandant al oştirilor Israelului (1Regi 2:34, 35). În victoriile sale vedem o întruchipare a vieţii de biruinţă, în care lumea (uriaşul egiptean), firea veche (Moab) şi diavolul (leul care rage) sunt cu toţii confruntaţi şi învinşi.

Deşi nu se pomenesc nici un fel de fapte în versetele 26-47, numele celor care l-au slujit pe David cu eroism sunt menţionate, cum se cuvine. Unele dintre nume sunt foarte interesante. De exemplu: Ţelec, Amonitul (v. 39) şi Itma, Moabitul (v. 46): din naştere, aceştia erau duşmani ai Israelului. Dar aici îi găsim în slujba regelui Israelului. Cu toţii ne naştem duşmani ai lui Dumnezeu, dar prin harul Său şi noi putem să ne găsim locul în oştirea Regelui. Urie Hititul (v. 41): Provenea dintr-un popor pe care israeliţii ar fi trebuit să-l extermine, când au cucerit Ţara Promisă (Deuteronom 7:1, 2). Iată-l însă în rândul vitejilor lui David! Numai că David s-a dovedit nedemn de loialitatea acestui viteaz supus al său, când a ordonat asasinarea lui Urie, pentru ca David s-o aibă pe soţia sa, Batşeba (2Samuel 11).

2. Adepţii loiali ai lui David

Capitolul de faţă se ocupă în principal de triburile şi de căpeteniile triburilor care s-au aliat cu David. Fiecare trib este enumerat aici în capitolul 12. În versetele 1-22 sunt enumerate triburile care au venit la David pe când el se ascundea.

Mulţi dintre cei ce erau la strâmtoare sau în diverse probleme au venit la David, pentru a găsi ocrotire (1Samuel 22:1,2). Dar acum oamenii aceştia au venit pentru a-l sluji pe David şi a-l ajuta să obţină tronul ce-i fusese dăruit prin decret divin. Astăzi împărăţia lui Dumnezeu are nevoie de bărbaţi şi femei echipaţi de Dumnezeu (v. 2), pregătiţi de El, înzestraţi cu picioare iuţi (v. 8), puternici în credinţă, în stare să învingă în faţa unor sorţi potrivnici şi să pună duşmanul pe fugă (v. 14, 15).

Pe drept cuvânt David i-a chestionat pe fiii lui Beniamin şi Iuda (v. 17) deoarece anterior el fusese trădat de unii dintre aceştia (1Samuel 23).

Evenimentele istorice la care se referă versetele 19-22 se găsesc la 1Samuel 29 şi 30. Dumnezeu l-a împiedicat pe David să lupte împotriva Israelului pe când se afla printre filisteni. De asemenea i-a dăruit biruinţă asupra amaleciţilor, care prădaseră Ţiclagul şi-i capturaseră familia.

Sunt enumerate triburile care au venit la Hebron după moartea lui Işboşet. „şi toţi ceilalţi din Israel erau cu o inimă, ca să-l facă rege pe David căci era bucurie în Israel" (v. 38).

Mulţi dintre cei ce erau la strâmtoare sau în diverse probleme au venit la David, pentru a găsi ocrotire (1Samuel 22:1,2). Dar acum oamenii aceştia au venit pentru a-l sluji pe David şi a-l ajuta să obţină tronul ce-i fusese dăruit prin decret divin. Astăzi împărăţia lui Dumnezeu are nevoie de bărbaţi şi femei plini de Duhul şi dedicaţi Domnului Isus, dintr-un spirit altruist (v. 32) - oameni cu inima întreagă (v. 33)!

Triburile din est au venit în număr mare (v. 37), pe când cele din apropierea Hebronului au fost reprezentate de un număr mai mic de forţe - de ex. Iuda, Simeon, etc. (v. 24,25).

Acum, când Israelul a ajuns în sfârşit să fie unit sub regele lor cu ungere divină, oamenii s-au bucurat nespus, au petrecut, în condiţii de binecuvântare (v. 40). Dezbinările şi certurile provocate de neascultarea lui Saul erau acum din domeniul trecutului. Israel va cunoaşte din acest moment o nouă eră de prosperitate, sub oblăduirea evlaviosului său rege-păstor.

B. David aduce chivotul la Ierusalim (cap. 13-16)

Capitolul 13 consemnează prima încercare a lui David de a aduce chivotul în cetatea regală pe care David tocmai şi-a asigurat-o. Chivotul fusese neglijat în timpul domniei lui Saul. Filistenii îl capturaseră şi-l deţinuseră timp de şapte luni, după care l-au înapoiat la Chiriat Iearim, unde a fost păstrat în casa lui Abinadab, un levit (1 Samuel 4-7). Acum, la îndemnul lui David, Uza şi Ahia aşează chivotul într-un car nou, ca să fie dus la Ierusalim. Şihor din Egipt este probabil o referire la Pârâul Egiptului (Wadi el Ariş).

Când boii s-au poticnit, Uza a întins mâna să sprijine carul. Imediat Dumnezeu l-a ucis pe loc. Legea îi interzicea oricărui om să se atingă de chivot, interdicţie aplicată chiar şi preoţilor (Numeri 4:15). Când cohatiţii transportau chivotul, aşezau drugii pe care se sprijinea chivotul pe umerii lor, chivotul neintrând în contact cu ei înşişi. De atunci încolo locul s-a numit Perez Uza (ieşirea împotriva lui Uza). David s-a mâniat şi s-a temut să ducă chivotul la Ierusalim.

Aşadar, chivotul a fost dus în casa ghititului Obed-Edom, unde a rămas timp de trei luni, făcând să se reverse mari binecuvântări peste casa gazdei.

După ce David a fost consolidat ca rege peste întreg Israelul, Hiram, regele Tirului, a trimis oameni şi materiale ca să-i zidească lui David o casă. Acesta a fost începutul unei prietenii îndelungate şi apropiate care a continuat în timpul domniei lui Solomon.

David a păcătuit împotriva Domnului prin faptul că şi-a înmulţit nevestele. Lucrul acesta fusese însă expres interzis la Deuteronom 17:17. Cronici, deşi consemnează încălcarea comisă, nu menţionează implicaţia păcătoasă. Primii patru copii menţionaţi în versetul 4 au fost fiii Batşebei (1 Cronici 3:5).

Samuel 11 consemnează relaţia nepermisă pe care a avut-o David cu ea. Dar chiar şi aici vedem harul lui Dumnezeu la lucru, căci numele a doi dintre copiii rezultaţi din această căsătorie apar în genealogia Domnului nostru: Natan (Luca 3:31), un strămoş al Mariei, şi Solomon (Mat. 1:6), un strămoş al lui Iosif.

Auzind că David a fost făcut rege în Israel, filistenii au pornit la atac împotriva sa. David a întrebat pe Dumnezeu (v. 10) şi astfel a avut o biruinţă strălucită împotriva filistenilor. Idolii, care nu puteau să-i izbăvească pe cei ce li se închinau de Dumnezeul cel viu, au fost îndepărtaţi (2 Samuel 5:21) şi arşi (v. 12). Când filistenii şi-au revenit şi au lansat al doilea atac, David a întrebat din nou pe Domnul. Cu alte cuvinte, nu a presupus că dacă prima oară i-a dat undă verde să lupte împotriva filistenilor, şi a doua oară va face la fel. De data aceasta Dumnezeu a dăruit biruinţă printr-un plan de luptă cu totul diferit.

Aceste victorii au băgat groaza în inimile popoarelor din jur. Observaţi conexiunea dintre versetele 16 şi 17: ,,Şi David a făcut cum îi poruncise Dumnezeu... Apoi faima lui David s-a răspândit în toate ţările."

La trei luni după tragedia de la Perez Uza (cap. 13), David s-a pregătit din nou să aducă chivotul în capitala sa, Ierusalim. Dar de data aceasta a efectuat mai întâi o cercetare minuţioasă a legii, pentru a vedea cum trebuia să se facă acest lucru, şi abia apoi a trecut la acţiune, conform instrucţiunilor.

De data aceasta a fost pregătit un cort pentru chivot, nu o casă, deoarece aşa prevedea legea. Cortul a fost confecţionat probabil după acelaşi tipar ca cel pe care-l găsim întrebuinţat de Israel în Exod (Exod 26). Dar chivotul era singurul mobilier din cortul lui David, întrucât cortul întâlnirii (tabernacolul), cu tot ce cuprindea el, s-a aflat la Ghibeon (16:39) până în zilele lui Solomon.

Apoi David a reunit căpeteniile caselor leviţilor. Mai marii preoţilor, Ţadoc şi Abiatar (1 Regi 4:4) au fost de asemenea convocaţi cu această ocazie (v. 11). Chivotul a fost purtat de data aceasta de oamenii autorizaţi să facă asta, şi în maniera corespunzătoare, cum poruncise Moise, potrivit cu cuvântul Domnului (v. 15). Prin urmare, demersul a fost încununat cu succes (16:1).

Dulcele psalmist al Israelului a făcut de asemenea pregătiri minuţioase ca strămutarea chivotului să se facă într-o atmosferă de bucurie, cu cântece şi acompaniament de instrumente muzicale. David sărea de bucurie şi cânta la instrumente cu coarde şi harpe, şi toată lumea era plină de bucurie. O singură notă discordantă a apărut în această aleasă simfonie: Mical, soţia lui David, a privit cu dispreţ spre ceea ce făcea David (v. 29; cf. 2 Samuel 6:16).

De îndată ce chivotul a fost aşezat în cort, au fost aduse jertfe. Arderile de tot reprezentau expresia cea mai înaltă de închinare posibilă pe plan ceremonial (cf. Levitic 1). Jertfa era mistuită în întregime de flăcări, aroma ridicându-se spre cer, pentru ca Dumnezeu singur să Se poată bucura de ea. Au fost aduse şi alte jertfe, printre care şi jertfa de pace. Acestea erau singurele jertfe levitice la care puteau participa toţi israeliţii. Grăsimea şi rinichii erau închinaţi Domnului pe altar, din care o parte era dată preoţilor iar restul aparţinea ofertantului, împărţindu-l cu familia şi prietenii săi înaintea Domnului (cf. Levitic 3). Ofranda de pace întruchipa comuniunea cu Domnul şi împărtăşirea din lucrurile bune pe care le dăruia Domnul. Atât jertfa de pace, cât şi cea de ardere de tot ocupau un loc proeminent în celebrarea sărbătorilor şi momentelor solemne din Israel. Negreşit şi ziua aceasta a fost o asemenea sărbătoare, la care a participat întregul Israel. Toţi au primit o porţie de carne, înainte de a se întoarce acasă (v. 3).

În continuare David a luat măsuri pentru ca starea aceasta de mulţumire şi bucurie să continue înaintea Domnului zi de zi, nu doar în ocazii speciale (cf. v. 37-42). Au fost desemnaţi leviţi care să comemoreze, să mulţumească şi să-L laude pe Domnul cu instrumentele muzicale şi cu glasul.

Psalmul consemnat cu această ocazie e alcătuit din două părţi. Versetele 8-22 sunt adresate Israelului iar versetele 23-34 sunt adresate tuturor naţiunilor. Psalmul se încheie cu versetele 35 şi 36. Avem de a face cu un fond comun psalmilor 105:1-15; 96:1-13; 106:1, 47, 48.

În versetele 8-22 israeliţii sunt îndemnaţi să preamărească în cântarea lor măreţia Domnului şi să caute faţa Lui, să-şi aducă aminte de faptele Sale, de lucrările minunate pe care le-a făcut în trecut şi să-şi aducă aminte de legământul Său, de făgăduinţele necondiţionate pe care le-a făcut strămunilor lor.

Trecând apoi la o perspectivă mondială, psalmistul îi îndeamnă pe toţi oamenii să vestească slava Domnului. Dumnezeu este un Dumnezeu de temut, deoarece este Domnul creaţiei. Lui i se cuvine slava, ca Dumnezeu al splendorii, tăriei şi maiestăţii. Spre El trebuie să ne îndreptăm cu bucurie, ca spre un Dumnezeu care susţine lumea întreagă, domnind peste ea.

Această rugăciune de încheiere este aproape identică cu Psalmul 106:47,48.

David a avut grijă să numească leviţi care să continue să conducă poporul în închinăciune faţă de Iehova, în faţa chivotului la Ierusalim şi de asemenea Ghibeon unde încă se mai aflau tabernacolul şi altarul arderilor de tot. La Ierusalim el a desemnat cântăreţi, uşieri şi trâmbiţaşi, toţi sub conducerea lui Abiatar. Preoţia lui Ţadoc îşi avea sediul la Ghibeon. Accentul principal în acest pasaj cade pe muzicieni. În versetul 38 avem probabil de a face cu doi Obed-Edom. Tot în versetul 38 precum şi în 42 avem doi Iedutuni. Acum după ce chivotul a fost dus cu bine în Sion, toţi oamenii s-au dus la casele lor iar David s-a întors acasă, ca să rostească o binecuvântare.

Capitolul 17 este împărţit în trei părţi: Dorinţa lui David de a-I construi lui Dumnezeu o casă (v. 1, 2), hotărârea lui Dumnezeu de a-i construi lui David o casă (v. 3-15) şi rugăciunea de răspuns a lui David (v. 16-27). O paralelă a acestui pasaj o găsim la 2Samuel 7.

David i-a spus profetului Natan despre nemulţumirea sa de a trăi într-o locuinţă luxoasă, în timp ce chivotul legământului se afla într-un cort. Dorinţa sa de a-i construi lui Dumnezeu o casă a fost primită, iniţial, cu bucurie de Natan, care s-a pripit. Ulterior, după ce Domnul l-a corectat pe Natan, lui David i s-a spus că nu el este omul potrivit să realizeze această lucrare.

Chivotul lui Dumnezeu nu stătuse niciodată într-o casă permanentă, ci într-un cort. De fapt până în acest moment, Dumnezeu nici nu poruncise să se construiască o atare casă. Ulterior David i-a dezvăluit fiului său, Solomon, un fapt nemenţionat aici: anume că David nu era calificat să zidească templul, întrucât fusese implicat în prea multe vărsări de sânge şi acte de violenţă (22:7,8). Fiului său - un om al odihnei - îi revenea sarcina de a aduce chivotul Domnului la locul său de odihnă.

După cum Dumnezeu vorbise în harul Său patriarhilor din trecut, tot aşa acum El îl alege pe regele-păstor al Israelului ca să primească o binecuvântare nemeritată. Aceste făgăduinţe necondiţionate sunt cunoscute sub denumirea de legământul davidic. 2 Samuel 7:12-16 şi Psalmul 89 de asemenea consemnează legământul. John Walvoord rezumă prevederile sale:

Prevederile legământului davidic cuprind următoarele:

(1) David urmează să aibă un copil, ce încă nu i se născuse, care îi succede la tron şi va consolida împărăţia sa.

(2) Fiul său (Solomon) va zidi templul pe care dorise David să-l construiască.

(3) Tronul împărăţiei sale va fi statornicit pe vecie.

(4) Tronul nu va fi smuls din mâna lui (a lui Solomon), chiar dacă păcatele săvârşite de acesta ar fi meritat această pedeapsă.

(5) Casa lui David, tronul şi împărăţia sa vor fi statornicite pe veci.

Legământul acesta, asemenea celorlalte legăminte necondiţionate încheiate de Dumnezeu cu diverşi oameni, joacă un rol important în relaţiile sale cu omenirea. El este menţionat în diverse alte locuri din Scriptură (de ex. la Isaia 9; Ieremia 23,33; Ezechiel 37; Zaharia 14). Legământul acesta îşi va găsi împlinirea finală şi integrală în Domnul Isus Cristos, Căruia îi aparţin tronul şi împărăţia pe veci.

Auzind aceste cuvinte, David s-a proşternut înaintea Domnului, vărsându-şi inima în rugăciune fierbinte cu credinţă. Răspunsul său a demonstrat două dintre trăsăturile de bază ale caracterului lui David: umanitatea sa şi încrederea în Domnul. Versetele 16 şi 17 au inspirat fostul neguţător de sclavi şi mai târziu predicator al evangheliei, John Newton, să compună renumitul său imn spiritual „Amazing Grace" (Măreţul Har, în româneşte). Asemenea lui David şi el şi-a văzut nevrednicia şi micimea ridicate însă pe culmi de nebănuit de măreţul har al lui Dumnezeu.

Evenimentele rezumate în următoarele trei capitole (18-20) au avut loc, istoriceşte vorbind, după ce a fost făcut David rege (cap. 12) şi înainte de a fi fost adus chivotul la Ierusalim (cap. 13-17). Mulţi din vecinii ostili ai Israelului au fost aduşi acum sub control, aşa cum rânduise Dumnezeu iniţial. Până în acel moment, păcatul şi neascultarea îl ţinuseră pe Israel într-o stare de supunere în faţa celor pe care ar fi trebui să-i cucerească. Acum însă popoarele din jur au început să plătească tribut Israelului, în semn de recunoaştere a superiorităţii şi puterii sale.

Filistenii, moabiţii, sirienii şi edomiţii au fost cu toţii înfrânţi deoarece Domnul l-a păzit [„ajutat", NASB] pe David pretutindeni pe unde s-a dus.

Versetul 4 consemnează un alt eşec din partea lui David de a respecta legile privitoare la comportamentul regilor Israelului (Deuteronom 17:15-17). Mai întâi ei şi-a înmulţit numărul nevestelor pe care şi le-a luat (14:3), după care şi-a înmulţit numărul cailor.

În continuare s-au strâns multe bogăţii. De pildă, toate felurile de articole de aur, argint şi bronz au fost consacrate Domnului, urmând sa fie ulterior folosite de Solomon la clădirea templului.

Cei optsprezece mii care au fost omorâţi de Abişai sunt atribuiţi lui David în pasajul paralel de la 2 Samuel 8:13. A se vedea comentariul de acolo privitor la soluţionarea acestei aparente discrepanţe.

Duşmanii lui David au început să-i simtă mânia, dar locuitorii Israelului s-au bucurat de neprihănire şi dreptate. David a fost nu doar un bun general, ci şi un administrator eficient. Slujbaşii şi ofiţerii lui David sunt enumeraţi aici, precum şi la 2 Samuel 8:16-18. Lui Dumnezeu îi face plăcere să dea credit, să recunoască slujirea acordată Lui şi liderilor Săi.

Nahaş luptase împotriva Israelului în zilele lui Saul (1 Samuel 11). Evident el făcuse de asemenea unele servicii nemenţionate lui David în timpul domniei lui Saul. Din pricina aceasta, au fost trimişi soli la fiul său, Hanun, ca să-l mângâie pentru pierderea suferită de acesta prin moartea tatălui sau. Dar Hanun a dat curs unor sfaturi neînţelepte, tratând ambasadorii lui David ruşinos.

Temându-se de represalii, locuitorii din Amon au angajat serviciile unor mercenari, pregătindu-se pentru război.

Ioab împreună cu fratele său Abişai au înfrânt forţele combinate ale amoniţilor şi sirienilor. Îndemnul lui Ioab din versetul 13 i-a inspirat pe israeliţi, demonstrând că acest lider militar poseda viziunea corectă în materie de lupte militare.

Sirienii au trimis să le fie aduse rudele lor de dincolo de Râu, plănuind să se răzbune pentru pierderile suferite recent. David şi-a dat seama de pericol, drept care şi-a strâns numaidecât forţele şi a lansat ofensiva. Armata, condusă de Şofac, nu a putut rezista în faţa forţelor israeliene, care i-au făcut pe sirieni slujitorii lui David.

Ioab fusese trimis de către regele David să atace cetatea Raba (Ammanul din zilele noastre), în timp ce David însuşi a rămas în Ierusalim (2 Samuel 12:1). Asediul a durat probabil doi ani. În acest timp, David s-a încurcat cu Batşeba, soţia lui Urie, unul din cei treizeci de „viteji ai săi." La 2 Samuel 12 ni se spune despre păcatul lui David şi refacerea sa, dar, în ton cu formatul general al cărţii Cronici, păcatul acesta nu este menţionat aici. Ioab l-a chemat pe David când cetatea era pe punctul de a ceda, şi coroana monarhului învins a fost aşezată pe capul lui David.

Versetul acesta se referă probabil doar la oamenii de război. Întrucât textul ebraic este oarecum dificil de interpretat aici, o posibilă redare oferită de unii comentatori ar fi că oamenii au fost obligaţi să efectueze muncă forţată (vezi notele de la 2 Samuel 12).

Trei uriaşi au fost ucişi în cursul luptelor cu duşmanii de care a avut Israel parte în permanenţă, respectiv filistenii. Sibechai l-a ucis pe Sipai la Ghezer, Elhana l-a ucis pe Lahmi (numit Goliat la 2 Samuel 21) iar nepotul lui David, Ionatan (fiul fratelui său Şimea, sau Şamma) a doborât un uriaş care avea şase degete la fiecare mână şi şase degete la fiecare picior. Matthew Henry aplică acest verset la noi cei de azi: Slujitorii lui David, deşi oameni de statură obişnuită, s-au dovedit prea puternici pentru uriaşii din Gath, în toate confruntările, deoarece aceştia îl aveau pe Dumnezeu de partea lor.... Nici nouă nu trebuie să ne fie frică de oameni mari care ni se împotrivesc, atâta timp cât îl avem pe măreţul Dumnezeu de partea noastră. Ce contează un deget în plus la mână sau un deget în plus la picior, în încleştarea cu Cel Atotputernic?

Când comparăm acest capitol cu textul paralel de la 2Samuel 24, la început nu ne dăm seama ce a stat în spatele păcatului lui David de a efectua numărătoarea poporului. 2Samuel ne spune că Domnul l-a mânat pe David să numere poporul Israel, deoarece mânia Sa se aprinsese împotriva naţiunii. Aici ni se spune că Satana a fost cel care l-a incitat pe David să facă recensământul. Desigur, ambele afirmaţii sunt adevărate. Dumnezeu i-a permis lui Satan să-l ispitească pe David. Dumnezeu nu este autorul răului, dar El îngăduie răul, făcându-l să slujească scopurile Sale mai dinainte rânduite.

Pentru discrepanţele dintre cifrele oferite în acest capitol şi cele din 2Samuel 24, vezi următoarele:

2 SAMUEL 24	1 CRONICI 21
Cifrele recensământului A se observa însă clasificările diferite: vitejii Israelului faţă de tot Israelul; bărbaţii lui Iuda, faţă de bărbaţii lui Iuda care scoteau sabia. Cifrele includ neapărat categorii diferite.	
800 000 de viteji ai Israelului care scoteau sabia (v. 9).	1 100 000 - toţi israeliţii care scoteau sabia (v. 5)
500 000 de oameni ai lui Iuda(v. 9)	470 000 de bărbaţi din Iuda care scoteau sabia (v. 5)
1 300 000 bărbaţi	1 570 000 bărbaţi
Anii foametei	
şapte ani (v. 13)	trei ani (v, 12)
În aceşti ani ar putea fi incluşi si cei trei ani de foamete cauzaţi de uciderea de către Saul a ghibeoniţilor (2Samuel 21:1). Dacă David a ales aceşti trei ani suplimentari, orice parte a unui an intercalat ar conta drept un an întreg şi astfel numărul total de ani cât a ţinut foametea ar fi de şapte.	
Preţul achitat lui Arauna (Oman) pentru teren	
50 de siclii (v. 24)	600 de siclii (v. 25)
Cei cincizeci de siclii au fost pentru arie şi pentru boi. Cei 600 de siclii au fost pentru „locul acestei arii" (v. 22), adică o zonă mai mare, în care se înscria şi aria propriu-zisă.	

Ioab s-a împotrivit din capul locului ideii recensământului. El a executat ordinele regelui, dar nu cu prea mare tragere de inimă. Levi nu a fost cuprins în recensământ, poate pentru faptul ca acest trib era răspândit peste tot în Israel şi Iuda, ceea ce ar fi făcut ca numărătoarea sa să fie foarte dificilă. Probabil Beniamin a fost omis deoarece recensământul a fost suspendat înainte de a se fi ajuns la acest trib (1Cronici 27:24). În cadrul numărătorii poporului nu s-a strâns nici o răscumpărare, cum se poruncise la Exod 30:12. Neascultarea şi mândria lui David au atras după ele grave consecinţe.

Deşi David a păcătuit nespus de mult, el a fost întotdeauna gata să mărturisească imediat şi să se smerească înaintea Domnului. Când i s-a dat prilejul să aleagă pedeapsa pentru fărădelegea comisă, a ales să cadă în mâna Domnului, deoarece ştia că El este plin de îndurare. Şaptezeci de mii de oameni au fost ucişi înainte de a fi stopată ciuma.

Nouă ni se pare probabil foarte severă această pedeapsă. Avem cu toţii slăbiciuni şi păcate ce ne dau târcoale. David a fost, în general, un om smerit, dar în această împrejurare a căzut în străvechiul păcat al diavolului: mândria. Matthew Henry aplică acest lucru la noi toţi:

El se simţea mândru de mulţimea supuşilor săi, dar Justiţia divină a urmat un curs diferit, reducând numărul locuitorilor. Pe bună dreptate ni se iau nouă, celor slăbiţi şi înciudaţi, acele lucruri de care suntem cei mai mândri.

Când şi-a ridicat David ochii a văzut o scenă terifiantă: Îngerul Domnului cu sabia întinsă deasupra Ierusalimului preaiubit. Răspunsul său a fost mai bun decât cel pe care l-ar da majoritatea credincioşilor, când sunt surprinşi în vreun păcat greu sau vreun act major de neascultare. Rezumatul în patru puncte oferit de Henry privitor la modul în care a suportat David mustrarea Domnului s-ar putea dovedi extrem de util pentru noi toţi, în special pentru aceia care ocupă un loc de conducere.

1. El a făcut o mărturisire plină de căinţă a păcatului şi s-a rugat fierbinte să-i fie iertat, v. 8. A recunoscut că a păcătuit şi că a păcătuit rău de tot, că a procedat foarte nechibzuit. Şi a cerut cu căinţă ca indiferent cum va fi el însuşi corectat pentru acest păcat, să fie îndepărtată fărădelegea.

2. A acceptat pedeapsa pentru nelegiuirea sa: „Mâna Ta să fie peste mine şi peste casa tatălui meu, v. 17. Primesc nuiaua, dar lasă-mă pe mine să sufăr, căci sunt un păcătos. Al meu este capul păcătos asupra căruia trebuie să cadă sabia."

3. El s-a aruncat cu totul asupra îndurării lui Dumnezeu (deşi ştia că Dumnezeu era supărat pe el) şi nu şi-a permis să aibă resentimente faţă de El. Orice ar fi, să cădem în mâinile Domnului, căci îndurările Sale sunt mari, v. 13. Oamenii buni, chiar atunci când Dumnezeu Se încruntă la ei, nu gândesc decât bine despre El. Deşi mă va ucide, totuşi mă voi încrede în El.

4. El a exprimat o preocupare plină de duioşie faţă de popor, inima fiindu-i îndurerată la gândul că oamenii vor fi loviţi cu ciumă din pricina nelegiuirii sale: „Oile acestea, ce-au făcut ele oare?"

Prin intermediul lui Gad, Domnul l-a îndrumat pe David să achiziţioneze aria lui Ornan (Arauna la 2 Samuel), un iebusit, şi să zidească un altar pe care să aducă jertfe. Oman i-a oferit însă pământul respectiv lui David în dar, dar regele a insistat că nu va accepta, decât dacă-l lasă să achite costul său. Versetul 24 ilustrează un important principiu spiritual: Slujirea eficace este întotdeauna costisitoare. Această arie a devenit ulterior locul pe care s-a construit templul (2 Cronici 3:1).

Avraam l-a adus pe Isaac să fie jertfit pe muntele Moria (Geneza 22). Aici s-a oprit ciuma şi când Domnul a poruncit îngerului, acesta a băgat sabia în teacă, aşa cum citim în acest capitol. Aici s-a aflat templul. Şi credem că aici, pe acelaşi versant, deşi nu chiar în locul respectiv, Domnul Isus a murit pe cruce pentru păcatele omenirii.

Realizarea că locaţia ariei avea să fie noul centru de închinăciune ar putea fi în măsură să explice teama lui David de a se duce la Ghibeon pentru a cere călăuzire.

1. Materialele, oamenii şi motivaţia (cap. 22)

David a recunoscut că aria (21:28) era locul pe care se va construi în viitor templul şi altarul arderilor de tot. Prin urmare, a început să facă pregătiri pentru lucrările de construcţie, deşi ştia că Solomon avea să fie cel care va beneficia de privilegiul de a construi templul. Străinii menţionaţi în versetul 2 erau canaaniţii care au rămas în ţară (1 Regi 9:20, 21). Israel ar fi trebuit să-i nimicească pe aceştia, dar, întrucât nu au făcut lucrul acesta, evreii i-au forţat acum să presteze muncă forţată.

În cadrul unei cuvântări relativ formale adresate lui Solomon, David a reiterat dorinţa sa de a fi construit el însuşi templul, dar a fost descalificat pentru că a fost un om al sângelui şi că Domnul a promis că fiul său, Solomon, va zidi casa lui Dumnezeu. El s-a rugat apoi ca Domnul să fie cu Solomon, să-i dea înţelepciune şi pricepere şi l-a îndemnat pe Solomon să asculte de legea lui Dumnezeu.

În fine, David i-a spus lui Solomon despre toată osteneala pe care şi-a dat-o de a pregăti materialele şi muncitorii pentru sarcina ce-i stătea în faţă lui Solomon. Şi a sfârşit cu sfatul pe care toţi creştinii ar trebui să-l ia în seamă: „Puneţi-vă acum inima şi zidiţi sfântul lăcaş."

2. Diviziile şi atribuţiile leviţilor (cap. 23-26)

Către sfârşitul domniei lui David, s-a efectuat un recensământ al leviţilor de la vârsta de treizeci şi nouă de ani în sus, vârsta la care erau autorizaţi să înceapă serviciul activ.

Cei treizeci şi opt de mii de bărbaţi au fost împărţiţi apoi în patru grupe generale: douăzeci şi patru de mii - supraveghetori ai templului; şase mii - demnitari şi judecători; patru mii - uşieri şi patru mii muzicieni şi cântăreţi, care să se închine necurmat înaintea Domnului. Aceste instrucţiuni au fost de inspiraţie divină şi i-au fost transmise lui David prin profeţii săi (2 Cronici 29:25).

În versetele 6-23, ne sunt prezentate din nou genealogiile leviţilor: gherşoniţii (v. 7-11), cohatiţii (chehatiţii) (v. 12-20) (inclusiv Moise şi Aaron, cei mai renumiţi dintre toţi leviţii), şi merariţii (v. 21-23).

Anumite funcţii preoţeşti fuseseră încredinţate exclusiv lui Aaron şi fiilor săi pe vecie (v. 13). Tămâierea, slujba adusă Domnului în locul sfânt şi în Sfânta Sfintelor (unde intra doar marele preot), precum şi binecuvântarea în numele lui Iehova (Nu. 6:23-27) - toate acestea erau rezervate exclusiv preoţilor.

Apoi ne sunt prezentate atribuţiile leviţilor. De acum încolo ei nu vor mai duce tabernacolul şi mobilierul său, cum le poruncise Moise, deoarece templul va fi o locuinţă permanentă pentru Dumnezeu. În ultimele sale cuvinte, David a redus vârsta minimă (pentru slujire) de la douăzeci de ani în sus, deoarece era nevoie de braţe de muncă suplimentare în cadrul slujbei de la templu.

Cei 600 de judecători au fost răspândiţi probabil pe întreg teritoriul Israelului, pe când leviţii au slujit în legătură cu templul de la Ierusalim. Cei 24 000 de supraveghetori ai lucrării de la templu urmau să se îngrijească de nevoile preoţilor, în cadrul atribuţiilor enumerate în versetele 28-32.

În capitolul 24 ni se spune cum s-au alcătuit diviziile preoţeşti şi levitice. Erau douăzeci şi patru de case sau divizii de preoţi (v. 1-19) şi douăzeci şi patru de divizii de leviţi (v. 2-31). Fiecare divizie urma să slujească în templu prin rotaţie, pe baza unei programări, pentru ca fiecare să poată sluji circa două săptămâni din an. Zaharia (Luca 1:5) făcea parte din cursul al optulea, respectiv cursul lui Abiia v. 10).

Casele celor doi fii ai lui Aaron care au supravieţuit, Eleazar şi Itamar, cuprindeau preoţia, şaisprezece divizii aparţinând primului din ei iar opt divizii fiind ale celuilalt (v. 4). Tragerea la sorţi s-a făcut în prezenţa lui David, a liderilor Israelului şi a preoţilor Ţadoc şi Ahimetec. Rezultatele au fost consemnate cu multă grijă de scribul Şemaia.

Leviţii au tras şi ei la sorţ înaintea lui David şi a prinţilor. Se pare că prin tragere la sorţi se făcea repartiţia fiecărui om la una din divizii.

În capitolul 25 alţi fii ai lui Le vi, cântăreţii şi muzicienii, sunt repartizaţi pe schimburi, pentru a-şi desfăşura slujba sfântă. Aceştia sunt fiii lui Asaf (v. 2), Iedutun (v. 3), şi Heman (v. 4, 5). Aceşti două sute optzeci şi opt de bărbaţi au fost desemnaţi să cânte în casa Domnului, acompaniaţi de chimvale, instrumente cu coarde şi harpe (v. 6, 7).

Ei au fost împărţiţi pe douăzeci şi patru de schimburi, prin tragere la sorţi, cum reiese din versetele 8-31.

Detaliile privitoare la uşieri şi la porţile pe care au fost desemnaţi prin tragere la sorţi să le păzească sunt prezentate în continuare. Aici îi găsim pe cohatiţi (v. 1), datoria lor fiind de a preveni cutezanţa de care s-a făcut vinovat tatăl lor (Numeri 16). Aşa sunt căile lui Dumnezeu. Tot aici îl găsim şi pe Obed-Edom, care a găzduit chivotul, după moartea lui Uza (13:14). Dumnezeu nu a uitat credincioşia sa.

Din versetul 18 reiese că erau patru uşieri sau paznici ai templului, la un dig din prelungirea uneia dintre porţi şi alţi doi la celălalt capăt al digului ce ducea la Parbar, probabil o curte sau o prelungire spre vest a templului (Conform altei teorii, Parbar a fost o suburbie a Ierusalimului. Nu se cunoaşte sensul exact al termenului.)

Unii leviţi au fost desemnaţi să păzească vistieria templului, vistieria lucrurilor dedicate şi ofrandele de bună voie ce fuseseră consacrate Domnului.

Un al treilea grup de leviţi a fost pus deoparte, aceştia urmând să fie dregători şi judecători, o mie şapte sute la vest de râul Iordan şi două mii şapte sute pe malul de este al râului Iordan, în Ghilead.

G. Liderii militari şi guvernamentali

Armata, asemenea leviţilor servea în cadrul unor divizii, în fiecare lună făceau de serviciu douăzeci şi patru de mii de bărbaţi. Toţi comandanţii sunt enumeraţi printre vitejii lui David (cap. 11 şi 2 Samuel 23).

Triburile sunt enumerate în ordinea corespunzătoare. Mai întâi sunt enumeraţi fiii lui Leah, în ordinea naşterii: rubeniţii, simeoniţii, leviţii, Iuda, Isahar şi Zebulon. Apoi fiii Rahelei: Iosif (reprezentat de fiii săi, Efraim şi Manase) şi apoi Beniamin. Copiii Bilhei sunt prezentaţi în continuare (dar nu în ordine cronologică): Neftali şi Dan. Fiii Zilpei (Gad şi Aşer) nu sunt menţionaţi aici.

Cei de douăzeci de ani şi sub această vârstă nu sunt înregistraţi în recensământul ordonat de David. Recensământul nu s-a încheiat, deoarece mânia Domnului a venit din cer înainte ca Ioab să fi terminat numărătoarea. Ruşinat probabil de păcatul său, David a ordonat ca rezultatele buclucaşului recensământ să nu fie trecute în analele publice.

David avea doisprezece oficiali care răspundeau de chestiunile de ordin intern. De asemenea a avut consilieri şi prieteni apropiaţi, cu care s-a consultat. Trista istorie a lui Ahitofel este prezentată la 2 Samuel 15 şi 17. Asemenea lui Ioab, acesta a fost un om privilegiat, dar cu un caracter nedemn. De un caracter mult mai nobil a dat dovadă Huşai, un slujitor care nu s-a scos pe sine în evidenţă. Fiecare a cules exact ceea ce semănase (vezi 2Samuel 15-17). Ambii l-au slujit pe rege, dar fiecare a făcut-o din raţiuni diferite. Oportunistul trudeşte pentru a-şi asigura propria sa preamărire, pe când slujitorul o face pentru slava stăpânului său.

H. Ultimele zile ale lui David (cap. 28,29)

David i-a convocat la Ierusalim pe toţi liderii diverselor divizii şi pe dregătorii triburilor, împreună cu căpitanii. Din nou el le explică dorinţa sa de a construi o casă pentru Domnul, precum şi motivele pentru care nu i s-a îngăduit să facă acest lucru. Totuşi el arată că a fost ales şi confirmat ca rege al Israelului şi că fiul său, Solomon, a fost ales să-i succeadă pe tronul ţării. Întrucât tronul lui David a fost puternic statornicit de Domnul, oamenii aveau acum datoria să asculte de Dumnezeu sub domnia lui Solomon, aşa cum făcuseră sub domnia lui David.

În continuare David s-a adresat fiului său. Versetul 9 conţine o poruncă, o promisiune şi un avertisment. Porunca: „Cât despre tine, fiul meu Solomon, cunoaşte pe Dumnezeul tatălui tău şi slujeşte-l cu o inimă fidelă şi cu o minte binevoitoare." Promisiunea: „Dacă-L vei

căuta, Se va lăsa găsit de tine." Avertismentul: „Dar dacă-L vei părăsi, şi El te va lepăda pe vecie." Întrucât Domnul l-a desemnat pe Solomon să fie cel care va construi templul, Solomon avea datoria să pornească cu curaj la lucru şi să înfăptuiască această lucrare.

Dar, asemenea lui Moise odinioară, Solomon a fost înştiinţat că va trebui sa construiască după modelul ce i-a fost transmis de Duhul Sfânt, probabil printr-un vis. Nu era loc aici imaginaţiei sau ingeniozităţii omeneşti. Asta pentru că templul este un tip al lui Cristos. David i-a dat lui Solomon planurile pe care le întocmise sub inspiraţia Duhului. Ba chiar şi materia primă ce urma să fie folosită la fiecare piesă de mobilier fusese cântărită. (Detalii suplimentare sunt prezentate la 2 Cronici 2-4). Carul, adică heruvimii de aur (v. 18), înseamnă, în opinia lui Unger, „heruvimii drept carul pe care intră Dumnezeu sau este întronat."

Solomon era acum în posesia planurilor. Materialele fuseseră adunate deja. Slujitorii templului, leviţii, fuseseră repartizaţi deja, fiecare cu atribuţiile sale. Dumnezeu era cu el şi nu avea să-l părăsească. Prin urmare, tatăl său îl îndeamnă din nou pe Solomon: „Fii tare, curajos şi lucrează!"

Deşi Regele David dăruise deja atât de mult pentru lucrarea templului, ca o ultimă ofrandă personală şi ca pildă pentru popor, el dedică acum alte cantităţi de argint şi de aur din fondurile sale personale, îndemnându-i pe oameni să dea cu mână largă. Generozitatea cu care au răspuns ei la acest apel a umplut de bucurie, atât inima lor, cât şi a regelui.

Apoi David a rostit o minunată rugăciune de închinare şi mulţumire, lăudându-L pe Domnul, care este vrednic de toată cinstea, „A Ta este, Doamne, mărirea, puterea şi măreţia, strălucirea şi slava, căci tot ce este în cer şi pe pământ este al Tău; a Ta, Doamne, este împărăţia, căci Tu Te înalţi ca un stăpân mai presus de orice!" David a recunoscut că nici el, nici poporul nu erau vrednici să-I dea lui Dumnezeu şi că ceea ce au dat ei a venit, oricum, din mâna Domnului.

Apoi s-a rugat ca devotamentul dovedit de popor cu acel prilej (o inimă dreaptă, v. 17) să devină o trăsătură permanentă de caracter (o inimă care se reazemă pe Domnul, v. 18) iar fiul său să aibă o inimă fidelă (v. 19) în lucrarea de zidire a templului.

Când a lansat apoi un apel către israeliţi să binecuvânteze pe Domnul, aceştia s-au plecat şi s-au proşternut înaintea Domnului şi a regelui. A doua zi au jertfit 3000 de animale, mâncând şi bând înaintea Domnului.

Solomon a fost făcut rege, a doua oară (v. 22; cf. 23:1); apoi, după moartea lui David, el s-a aşezat pe tron, bucurându-se de binecuvântarea Domnului şi de adeziunea poporului. Glorioasa sa împărăţie întruchipează anticipativ splendoarea domniei de o mie de ani a lui Cristos pe întreg pământul.

Întâi Cronici se încheie cu un scurt rezumat al domniei lui David, care a murit sătul de zile (avea şaptezeci de ani), bogăţii şi onoare.

clickbible.org